

תורת הר"ף

ביאורים, פנינים, מוסרים וחדושים משיעורי
האדמו"ר רבי יאשיהו פינמז שליט"א
לפרשת השבוע

פרשת ויקרא - זכור

פרשת ויקרא

**"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד
לֵאמֹר"**

**המעלה של משה רבנו שנשאר בענווה
גדולה על אף הקרבה הגדולה להקב"ה**

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "ויקרא אל משה" א' קטנה, כל המפרשים שואלים מדוע הא' קטנה הרי כל התורה הקדושה מדוקדקת, כל התגים מדוקדקים ואין אות אחת מיותרת או שלא מדוקדקת ביותר. אם כך שואלים הרבה מהמפרשים למה האות א' קטנה?

אלא מובא בספרים הקדושים שמשם רבנו היה מאוד קרוב לקב"ה, הקב"ה דיבר איתו בקירבה גדולה ביותר, ומרוב שמדברים עם אדם בקירבה גדולה ביותר אז בלב האדם יכולה להיכנס גאווה וליבו יכול להיות גס מרוב שמדברים איתו בקירבה גדולה. אומרים המפרשים שהקב"ה בחן את משה רבנו, ומביאים על כך משל למלך שקירב את אחד השרים ועשה אותו שר גדול ביותר, המלך רצה לבדוק איך אותו שר מתנהג האם בענווה ובצניעות וקרא לו אליו. מתי שבא השר למלך הוא בא אליו כנוע עם ראש למטה, אין בו שום גאווה והוא מתנהג כמו בימים הראשונים שהיה

בענווה גדולה. כך הקב"ה עם משה, משה רבנו היא בקרבה גדולה לקב"ה, והקב"ה קורא למשה ופה הוא בוחן אותו איך משה מתנהג, הקב"ה קורא לו ומשה רבנו מכניע את עצמו בכניעה הגדולה ביותר.

וזו בעיה גדולה עם אנשים בעולם הזה, מתי שמקרבים הרבה אדם הלב שלו מתחיל לאט לאט להיות גס, והוא מרגיש וחושב שכל העולם שייך לו. הוא מתחיל לזלזל ולאבד את כל הקירבה והטוב שקרבו אותו והוא לוקח את זה לצד השלילי. אבל משה רבנו רעייא מהימנא, כמה שהקב"ה קירב אותו יותר והתנהג איתו בקרבה יותר גדולה, הוא התנהג בענווה והכנעה יותר גדולה. וזו המעלה הגדולה של משה רבנו וזו האות א' הקטנה של ויקרא שמסמנת לנו שמשה רבנו נשאר בענווה ולא ח"ו נכנסה בליבו גאווה.

— ● —
"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד
לְאמֹר"

אחר שמשה רבנו זכה לשלמות פחד
מהגאווה ולכן כתב א' זעירא

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה"
התורה אומרת האות א' של ויקרא היא א' קטנה

שמשה רבנו כתב, כל המפרשים הקשו למה א' קטנה, הרי התורה כולה מדוקדקת אז למה פה א' קטנה? עונים המפרשים שלמשה רבנו הייתה מידת הענווה שהיה ענו מכל אדם ולכן מתי שה' קרא לו הוא לא רצה לכתוב שה' קרא לו ולכתוב א' גדולה, אז הוא כתב א' קטנה.

אבל צריך להקשות קושיה חזקה ביותר, אם נסתכל בפרשת משפטים נראה "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי מִתּוֹךְ הָעֵנָן" (שמות כד, טו) ושם אנו רואים "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה" שהאות א' גדולה. אז מה ההבדל פה בויקרא שהאות א' קטנה לבין פרשת משפטים בספר שמות לפני ספר ויקרא, ששם כתוב ויקרא עם א' גדולה?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר כך, הגמרא אומרת (נדרים לח.) אמר ר' יוחנן אין הקב"ה משרה שכינתו אלא על גבור ועשיר וחכם ועניו וכולן ממשה. משה רבנו היה גיבור, היה חכם, היה ענו והיה עשיר. אומרים רבותינו שמשה רבנו התעשר מהפסולת של לוחות השניות, מתי שמשה רבנו פסל את הלוחות השניות, הפסולת שנשארה אמר הקב"ה למשה רבנו שיקח את זה ואותה פסולת היו אבנים טובים ומזה נתעשר.

אז אפשר לבאר ולומר כך, בפרשת משפטים למשה רבנו לא הייתה עשירות ולכן לא הייתה לו אף מחשבה של גאווה, משה רבנו הרגיש שהוא כלום שאין לו חכמה, אין לו גבורה, אין לו ענווה ואין לו עשירות חשב

שאין לו כלום. אבל פה בפרשת ויקרא שהייתה למשה רבנו כבר עשירות, אז משה רבנו פחד ממידת הגאווה, לכן בפרשת משפטים כתוב ויקרא עם א' גדולה ובפרשה ויקרא אחרי שמשה רבנו היה מושלם בכל הדברים, הייתה לו חכמה, ענווה, גבורה, ועשירות פחד משה רבנו והקטין את האות א' וכתב עם א' קטנה.

אדם צריך למדוד כל הזמן את עצמו, לבדוק ולחפש בעצמו האם הוא מושלם או שיש בו פגם, לא כל הזמן לחשוב שבעבר היה טוב, אלא בכל יום לבדוק את עצמו איך הוא היום ואיך הוא עכשיו, ואיך הוא מחר. כל הזמן להיות אחראי על עצמו איך ההתנהגות והמעשים שלו.

— ● —
”וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד
לֵאמֹר”

אדם צריך להיות עם לב פתוח לקבל את
האור של הקב"ה

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע שהקב"ה היה מדבר עם משה רבנו מאוהל מועד והקול של הקב"ה עד כמה שאפשר להבין בהבנה שכלית שלנו, היה קול גדול ביותר שבדרך טבע הרבה אנשים היו צריכים לשמוע

אותו, אבל רק משה רבנו שהיה צריך לשמוע את הקול הזה שמע אותו.

ואנו מוצאים גם בבית המקדש, התורה הקדושה אומרת לנו שבבית המקדש היו מקריבים קורבנות ואת ריח הקורבנות היו מריחים מירושלים עד העיר יריחו, אבל בדרך לא היו מריחים את הריח, רק בעיר יריחו היה מריחים. גם את שירת הלווים בבית המקדש, היו שומעים את השירה עד יריחו, כל הדרך מירושלים עד יריחו לא היו שומעים את השירה, רק מי שהייתה לו זכות היה שומע את שירת הלווים בבית המקדש.

וכך אנו מוצאים במשנה (אבות ו, ב) **כָּל יוֹם וְיוֹם בַּת קוֹל יוֹצֵאת מֵהָרֶבַח חוֹרֵב וּמִקְרָזָת וְאוֹמֶרֶת אוֹי לָהֶם לְבִרְיוֹת מַעֲלֹבוֹנָה שֶׁל תוֹרָה הַבַּת קוֹל יוֹצֵאת בְּכָל יוֹם אֲבָל רַק מִי שֶׁרָאוּ לְשִׁמּוֹעַ אוֹתָהּ שִׁמְעוּ אוֹתָהּ.**

וזה הכוח הגדול שהדברים הרוחניים יכולים להיות ליד אדם שהוא יכול לשמוע אותם, אבל הוא לא שומע אותם כי זה דבר רוחני. האדם צריך לעבוד על עצמו ולזכך את עצמו כדי שישמע את מה שהוא צריך לשמוע כי זו זכות גדולה ומעלה גדולה לשמוע את שצריך לשמוע. רק אדם שעובד על עצמו ומקדש את עצמו זוכה לשמוע את הבת קול שיוצאת מהר חורב. רק מי שהייתה לו מעלה היה זוכה לשמוע את שירת הלווים ולהריח את ריח הקורבנות.

אנשים חיים ליד דברים רוחניים והם לא מצליחים להבין את הקדושה שיש בדברים, אדם עובר ליד דבר רוחני והוא לא מבין שזה רוחני. הגר הייתה עומדת ליד הבאר והיא לא ראתה את הבאר עד שהקב"ה פתח את עיניה. האדם צריך להתפלל לקב"ה שיזכה אותו לראות את האמת ולחיות את האמת, כי הרבה פעמים אדם חי ליד האמת והוא לא זוכה לראות את האמת. לראות את האמת זו זכות גדולה ביותר, האדם צריך להתפלל לקב"ה לזכות לשמוע את הבת קול ואת השירה, להריח את הריח ושהעיניים שלו יראו את האמת.

**"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר ה' אֵלָיו מֵאֵהָל מוֹעֵד
לְאמֹר"**

**אדם שעושה דבר בגאווה בלי הכנעת
הלב, מקלקל הכל**

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע האות א' של ויקרא היא א' קטנה, ורבו הפירושים מדוע האות א' קטנה, הרי בכל אות בתורה הקדושה סודות גדולים טמונים בה ועל כל תג בתורה הקדושה רבי עקיבא היה דורש תילי תילין של הלכות על כל תג בתורה, אם כך מדוע האות א' קטנה?

אז אולי אפשר לבאר על הדרך המוסר לחזק את הנפש של כל אחד מאיתנו, התורה הקדושה אומרת לנו בפרשה זו ובפרשות הבאות עניין הבאת הקרבן והקרבתו לקב"ה. צריך להקשות לקב"ה הוא רחום וחנון בעל הרחמים, אין דבר של רחמים וחסד יותר מהקב"ה, איזו הנאה ונוחות יש לקב"ה שהוא הבעלים הגדול של החסד בעולם לראות איך שוחטים בהמה. למה לא משאירים את הבהמה חיה, האם זה עושה נוחות והנאה לקב"ה ששוחטים את הבהמה ובזה הקב"ה סולח לאדם ומוחל לו על העוונות שלו?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר, רבותינו הקדושים אומרים שכל עניין הקרבת קורבנות האדם צריך לדמיין בנפשו שכל מה שעושים לקרבן, השחיטה וכל המעשים שנעשים בקרבן כך היו צריכים לעשות לו, והקרבתו הוא כפרה עליו ובמקום שיעשו לאדם המקריב את הקרבן כך, עושים את הכל לקרבן.

כל המהות של הקרבת הקרבן היא להוריד ולהכניע את הנפש של האדם, שהאדם ירגיש את עצמו מוכנע. לכן הקב"ה קיבל את הקרבן של הבל ולא קיבל את הקרבן של קין, כי הבל הביא מכל ליבו את הקרבן בהכנעת הלב, אבל קין הביא בגאווה, מהדברים הבזויים והפשוטים שיש לו, הוא לא הביא את זה בהכנעת הלב. אם לא מביאים בהכנעת הלב, הקב"ה לא מקבל את הקרבן כי כל המהות של הקרבן זה להכניע את הלב.

לכן גם פה בפרשה, כשהתורה הקדושה מצווה אותנו להביא קרבן, התורה אומרת עם א' קטנה עם הכנעה של הלב. יש אנשים שנותנים צדקה ויש אנשים שלומדים תורה, אבל הכל בגאווה, אם הכל בגאווה אין לזה אף תיקון. המהות של הקרבן והתכלית של הקרבן שתהיה לאדם ענווה והכנעה, אדם שעושה דבר עם גאווה הוא מקלקל את הכל.

הרבה אנשים נותנים צדקה עם גאווה ומקלקלים את הצדקה שלהם, הרבה אנשים לומדים תורה עם גאווה ומקלקלים את הלימוד תורה שלהם. מתי שהאדם עושה משהו טוב, הוא צריך לעשות את זה עם א' קטנה, עם הכנעה. אדם שמביא קרבן צריך להסתכל על הקרבן בהכנעה ואם הוא יסתכל בגאווה, הוא יקלקל את הכל. קין הסתכל בגאווה קלקל את הכל, הבל הסתכל בענווה והכנעה הרים את הקרבן שלו למקום גדול.

אדם צריך להכניע את ליבו ומתי שהוא מתסכל על עצמו בהכנעה ידע שזו התכלית של האדם להיות מוכנע לקב"ה, להיות כלי קיבול לקבל את הברכה מהקב"ה.

”אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַה'”

המקרב את הרבים לקב"ה רק הוא נקרא אדם

אומר רבנו אור החיים הקדוש ”אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַה'” מי ראוי להיקרא אדם, אדם שמקרב אנשים בתשובה הוא ראוי להיקרא אדם, המעלה של אותו אדם היא מעלה רמה ומעלה חשובה ביותר אצל הקב"ה.

יהודי צריך לדעת כאשר הוא מקרב אנשים בתשובה לקב"ה, הוא זוכה לזכות עצומה שאין לה שני, גם אם אדם מניח תפילין אבל אולי הוא לא מכוון את כל הכוונות הראויות, מתי שיזכה יהודי אחר להניח תפילין והוא כן יכוון, הוא משלים את מי שזיכה אותו בהנחת תפילין במה שהוא לא כיוון. מתי שהאדם לומד תורה אולי הוא לא לומד כמו שצריך, מתי שהוא מקרב יהודים אחרים ללמוד תורה והם אולי יכוונו ויגיעו לשלימות בלימוד, הם משלימים את מי שזיכה וקירב אותם ללמוד במה שהם לומדים.

לכן מתי שאדם מקרב אנשים בתשובה המעלה שלו רמה ביותר, הוא מקרב את הגאולה ומקרב את הקדושה, גורם לשכינה להיות בשמחה והמעלה שלו גדולה ביותר. לכן אומר רבנו אור החיים הקדוש ”אָדָם” מי ראוי להיקרא אדם? ”כִּי יִקְרִיב” שמקרב

אנשים לקב"ה, הוא ראוי להיקרא אדם. לכן על האדם להשתדל בכל הכוח שכל מצוה שבאה לידי לזכות אחרים בכל הכוח גם לקיים את אותה מצוה.

**"וְכָל קָרְבַּן מִנְחַתְךָ בַּמֶּלַח תִּמְלַח וְלֹא
תִּשְׁבִּית מֶלַח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחַתְךָ עַל
כָּל קָרְבַּנְךָ תִּקְרִיב מֶלַח"**

**האדם צריך לשמוח ביסורים שבאים
עליו כי הם ממתקים את הרע והדין
ממנו**

רבותינו הקדושים אומרים לנו (ברכות ה.) נאמר ברית במלח ונאמר ברית ביסורים, מה הברית האמורה במלח מכשירה את הבשר וממתקת את הבשר, כך היסורים מכשירים וממתקים את המצב ואת ההתמודדויות הקשות שאדם עובר.

הרבה פעמים בחיים, האדם עובר נסיונות ויסורים קשים, ובתוך הנסיונות והיסורים שהאדם עובר, האדם מתלונן למה הקב"ה מנסה אותו ומעביר אותו דברים קשים, דברים שנראים לא נוחים ולא טובים. אבל האדם צריך לדעת שאל לו לחשוב ולהרגיש כך, אלא האדם צריך לדעת שהיסורים ממתקים את כל הדברים

הקשים. כל היסורים שבאים לאדם הם לטובה והם ממתקים מעליו דברים שבאמת קשה לעמוד בהם ואי אפשר להתמודד איתם.

וכך מסופר על רבנו החיד"א שהיה גאון ישראל והיה קודש קודשים, שהיה בא אליו אדם שהיה מתלונן כל הזמן על יסורים קשים שיש לו, החיד"א הושיב אותו בבית מדרש שלו ונפלה על אותו אדם תרדמה. מתי שאותו אדם נרדם, הוא חלם שרואה את בית דין של מעלה ושם יש מלאכים רעים שמראים את כל העוונות שהוא עשה ויש כנגדם מלאכים טובים שמראים את כל הדברים הטובים שהוא עשה.

הדברים הטובים שאותו אדם עשה אומר רבנו החיד"א, היה להם משקל קל ודק, הדברים הרעים שהוא עשה היו במשקל כבד מאוד. שמו את שניהם במאזניים ובוודאי שהדברים הרעים היו כבדים מהדברים הטובים שהוא עשה. אותו אדם היה בצער גדול ובעוגמת נפש גדולה והוא ראה כבר איך הדין הולך איתו לרעה והוא ילך לגיהנום.

פתאום נכנסו כל היסורים שאותו אדם עבר בחיים ואת היסורים שמו במאזנים במקום של הדברים הטובים ולאט לאט הכף יורדת ומורידה את כובד העוונות שנמצאים בכף המאזניים השניה, אבל היו חסרים עוד קצת יסורים כדי למתק מעליו את הכל.

אותו אדם התחיל לבכות בחלום ולצעוק למה לא היו לי עוד יסורים? למה לא היו לי עוד בעיות?

אדם צריך לדעת העולם הזה הוא עולם חולף, עולם עובר ומתי שהאדם עובר יסורים הם ממתקים את הדין והרע של האדם. האדם צריך לשמוח ביסורים שבאים עליו וגורמים להוריד את כל הרע ממנו.

**"נִכְּשׁ כִּי תַחֲטָא בְּשִׁגְגָה מִכָּל מִצְוֹת ה' אֲשֶׁר
לֹא תַעֲשִׂינָה וְעָשָׂה מֵאַחַת מֵהֵנָּה"**

**יש חטא שאדם עושה ויש לו תשובה
יש חטא שאדם עובר את הגבול ואין
עליהם תשובה ומחילה**

הגמרא מספרת (ברכות י.) שבשכונה של רבי מאיר בעל הנס היו אנשים בריונים שהיו קשים ורעים, שהיו מצערים את רבי מאיר בעל הנס. רבי מאיר רצה להתפלל עליהם שיענשו וימותו. באה ברוריה אשתו של רבי מאיר שהייתה צדקת גדולה ואמרה לו כתוב בפס' "יִתְּמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ" (תהלים קד, לה) חטאים, ולא חוטאים, שהעבירות יגמרו מהארץ לא החוטאים, שהחוטאים יחזרו בתשובה. עמד רבי מאיר והתפלל

לקב"ה שיחזרו בתשובה ואותם אנשים עשו תשובה וחזרו לדרך טובה.

וכך אפשר לדקדק את זה מהפס' "זָבַח רְשָׁעִים תּוֹעֵבַת ה' וּתְפִלַּת יִשְׂרָאֵל רְצוֹנוֹ" (משלי טו, ח) "זָבַח רְשָׁעִים תּוֹעֵבַת ה'" לזבוח את הרשעים ולקלל אותם שימותו זו תועבת השם, הקב"ה לא רוצה את זה, "וּתְפִלַּת יִשְׂרָאֵל רְצוֹנוֹ" אבל להתפלל על הרשעים שיעשו תשובה וישנו את המעשים שלהם זה רצונו של הקב"ה וזה הדבר הנכון והטוב של הקב"ה שאנשים יחזרו לדרך טובה. אם כך, הגדולה של האדם היא לא לקלל את הרשעים שימותו, אלא להתפלל עליהם שיחזרו בתשובה.

ומסופר על שמואל הנגיד שהיה מקורב למלך ספרד קרבה גדולה ביותר והיה שר גדול. באחד הימים שיצאו לטייל, עברו ליד אחד השווקים עמד אדם אחד והתחיל לצעוק על שמואל הנגיד שהוא גונב מהמלך ומהמלכות, חי על חשבון המדינה כך היה עומד ומגדף את שמואל הנגיד. המלך שמע את זה וכעס, אמר לשמואל הנגיד שיעניש אותו בשם המלך ויחתוך לו הלשון.

עברה שנה, מלך ספרד ושמואל הנגיד שוב עברו באותו מקום ושומעים את אותו אדם שצועק. שאל המלך את שמואל הנגיד לא חתכת לו את הלשון, אמר שמואל הנגיד חתכתי לו את הלשון הרעה, נתקרב עכשיו אליו והמלך ישמע איך הוא מדבר ומה הוא

אומר, התקרב המלך ושמע איך אותו אדם משבח ומהלל את המלך ואת שמואל הנגיד. אמר שמואל הנגיד למלך זו לא גדולה לכרות לו את הלשון ולהרוג את האדם על מה שעשדה, אלא הגדולה היא לשנות את הדעה שלו ואת המעשים שלו.

יש אנשים רשעים שלא מתנהגים טוב, אבל הם לא חצו את הגבול כמו הרשעות הגדולה שאם חוצים את הגבול הזה אין מחילה, הם עוד בגדר של האנשים שיש להם תשובה, על כאלה אנשים אמרה ברוריה לרבי מאיר יתמו חטאים מן הארץ, העוונות יתמו אבל החוטאים יחזרו בתשובה. אבל צריך לדעת לא לעבור את הגבול, יש גבול שאם חוצים אותו אין על זה מחילה, וזה מסוכן. כל עוד שלא חצו את הגבול זה יתמו חטאים מן הארץ שהחטאים יתמו והחוטאים יחזרו בתשובה ויהיו בדרך השם, כי במקום שצדיקים גמורים עומדים אין בעלי תשובה עומדים, מוטב לשנות את הלשון שתדבר טוב כמו שמואל הנגיד מאשר לחתוך את הלשון.

**"אָדָם פִּי יִקְרִיב מִמֶּךָ קָרְבָן לַה' מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן"
הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם"**

**אדם צריך לקשור עצמו לצדיק כי
הצדיק בתפילתו פותח פתח לבעיה שיש
לאדם ומעלה את תפילותיו**

התורה הקדושה בפרשת השבוע אומרת "אָדָם פִּי יִקְרִיב מִמֶּךָ קָרְבָן לַה' מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן" צריך להקשות ולומר הרי ידוע שהתורה הקדושה מדוקדקת מיילה במילה, ואין מילה שלא מדוקדקת בדקדוק הגדול ביותר, אם כך מדוע התורה מתחילה "אָדָם פִּי יִקְרִיב מִמֶּךָ קָרְבָן" בלשון יחיד ואחרי כן התורה הקדושה האומרת "תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבַּנְכֶם" בלשון רבים, או שנאמר הכל בלשון יחיד ונסיים תקריב את קורבנך או שנתחיל בלשון רבים ונאמר תקריבו מכם קרבן או הכל ביחיד או הכל ברבים, הרי הכל מדוקדק בתורה אם כך למה זה מופיע חלק בלשון יחיד וחלק בלשון רבים?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, אנחנו מוצאים מתי שאלישע הנביא ראה את רבו אליהו הנביא עולה השמיימה בסערה, אלישע הנביא אמר (מל"ב ב, יב) "אָבִי אָבִי רָכַב יִשְׂרָאֵל וּפְרָשָׁיו" בכל דור ודור יש צדיק בחינת רכב ישראל ופרשיו, מתי שאותו צדיק מתפלל בכוח התפילה שלו, כל התפילות של כל עם ישראל עולות

יחד עם התפילה של אותו צדיק. התפילה של הצדיק היא כמו רכב ישראל ופרשיו שמעלה את כלל התפילות של כלל עם ישראל שאין להם זכות לעלות לשמיים, לכן הקב"ה לפעמים מחסיר מצדיק איזה דבר מסוים כדי שהצדיק יתפלל על אותו דבר. ומתי שהצדיק מתפלל על אותו דבר, כל הישועות לכלל עם ישראל מגיעות בכוח התפילה שאותו צדיק התפלל.

ורבותינו הקדושים אומרים לנו על שרה אמנו שבאותו יום ששרה אמנו נפקדה, כל העקרות שהיו באותו זמן נפקדו, משום שביום שהתפילה של שרה אמנו התקבלה יחד איתה "רָכַב יִשְׂרָאֵל וּפָרְשָׁיו", כל התפילות של כל הנשים העקרות יחד עלו לשמיים ונענו כל העקרות.

וכך רואים במשך כל הדורות, שהקב"ה מחסיר פרנסה מהצדיקים, מחסיר ילדים מהצדיקים, עושה צער לצדיקים. מתי שהצדיק נמצא בצער ומתפלל, נפתח פתח לכל אותם האנשים שיש להם את אותה בעיה או אותה צרה, והתפילה שלהם יחד עולה עם התפילה של אותו צדיק.

על פי זה יובן, "אָדָם פִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן" זה הצדיק "תִּקְרִיבוּ אֶת קָרְבְּנֵכֶם" זה כלל עם ישראל שעולות יחד עם הקרבן של הצדיק שמכוון את כלל הכוונות הראויות לכוון. לכן אדם צריך לקשור את הנפש שלו והמחשבה שלו עם הצדיק ומתי שהצדיק מתפלל

ואדם קשור עם הצדיק, אז התפילה של האדם עולה לקב"ה ומקובלת לפניו.

**"וְזָרְקוּ בְּנֵי אֱהֲרֹן אֶת דָּמֹו עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב..
אֶת הַחֶלֶב הַמִּכֶּסֶה אֶת הַקָּרֵב וְאֶת כָּל הַחֶלֶב
אֲשֶׁר עַל הַקָּרֵב"**

**בהקרבת הקרבן מקריבים את הדם
והחלב על המזבח לתקן את החמימות
והקרירות של האדם**

אנחנו מוצאים בכל הקורבנות בספר ויקרא שבקרבת מקריבים את הדם ואת החלב, צריך להבין מה העניין בדם ומה העניין בחלב. אנחנו רואים אצל יעקב אבינו מתי שנפגש עם עשו, הייתה זו פגישה גורלית ומשמעותית עד אחרית הימים, עד ביאת המשיח כל ההתמודדויות של עם ישראל עם אומות העולם, מאותה פגישה בין יעקב לעשו.

יעקב אבינו שולח לעשו ואומר לו "וַיְהִי לִי שׂוֹר וְחַמּוֹר" (בראשית לב, ו) נשאלת השאלה למה יעקב אבינו מדגיש דוקא את החיות האלו שור וחמור, למה לא חיות ובהמות אחרות?

אלא אולי אפשר לפרש ולומר, יעקב אבינו אומר שור לסמל על כעס, על רתחה, על עצבים, על אדם שיש בו רתיחת הדם. יעקב אבינו אומר לעשו יש לי ריתחא דאורייתא, יש כעס להילחם על דבר השם, להיות קשה על דבר השם זה שור. חמור זה להתנהג בקרירות לשמוע דברים ולא לענות להתנהג קר מאוד. אז אומר יעקב אבינו לעשו "וַיְהִי לִי שׁוֹר וְחִמּוֹר" יש לי גם ריתחא דאורייתא וגם קרירות, מתי שצריך יש לי גם זה וגם זה. אם תבוא אלי בדרך אחת יש לי את זה, ואם תבוא אלי בדרך השניה יש לי גם אתה זה, שני הטבעים גם של שור וגם של חמור טבועים בתוכי.

אותו דבר בזמן הקרבת קרבן, הדם מסמל על רתיחות כמו שור והחלב מסמל על קרירות כמו חמור. וזה מה שעושים בהקרבת הקרבן, לוקחים את הדם שהאדם לא היה בריתחא דאורייתא וזורקים את הדם לכפר על זה. ולוקחים את החלב שמסמל על קרירות ואותו גם כן זורקים על המזבח לתקן גם את הדם וגם את החלב, גם את השור וגם את החמור, גם את הריתחא דאורייתא וגם את הקרירות.

**"נִפְּשׁ כִּי תַחַטָּא בְּשִׁגָּגָה מִכָּל מִצְוֹת ה' אֲשֶׁר
לֹא תַעֲשִׂינָהּ וְעָשָׂה מֵאַחַת מֵהֵנָּה"**

**אדם שמזלזל במצוות ולא מעריך אותן
בסוף ירד ויתדרדר עד שיחטא בשגגה**

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע "נִפְּשׁ כִּי תַחַטָּא בְּשִׁגָּגָה" אדם שחטא בשגגה, צריך להביא קרבן כפרה על החטא שחטא. שואל רבנו האלשיך הקדוש הרי אם אדם עשה בשגגה אז זה לא חטא, הוא טעה, הוא לא אשם. למה התורה צריכה להגיד שהוא חטא בשגגה הרי הוא לא אשם בחטא שחטא, הוא עשה את זה בלי כוונה.

ויותר מכך מקשה רבנו האלשיך הקדוש, מתי שאדם עושה עבירה בשגגה והוא רוצה לדעת מה עליו להקריב קרבן, הוא שואל את החברים שלו והוא מתבזה בפני כולם, אחרי כן הוא הולך לשאול את הרב והרב עונה לו תשובה והוא מתבזה גם בפני הרב. אחרי ששמע מה הקרבן שהוא צריך להביא, הוא עולה לירושלים עם הקרבן ביד, כולם רואים שהוא עשה עבירה והוא הולך להקריב קרבן על העבירה שעשה, זה ביזיון גדול שאין כדוגמתו. בשביל מה צריך כ"כ לבזות אדם שכל העולם ככה יראה אותו, אם הוא עשה את זה בשגגה בלי כוונה, למה התורה לא חסה על כבודו אם הוא עשה את זה בלי כוונה?

אלא אומר רבנו האלשיך יסוד גדול, אדם שנזהר זהירות גדולה מדבר, הקב"ה לא יכשיל אותו בדבר. אדם שמזלזל ולא נזהר זהירות גדולה בסוף הוא נכשל בדבר. אומר רבנו האלשיך הקדוש אדם שמקפיד הקפדה גדולה מאוד לשמור מרחק ולהיזהר מדבר של חטא, גם בשגגה זה לא יבוא לו. השגגה באה לאדם מתי שהוא מזלזל במצוות, מתי שהאדם לא כ"כ יודע את הערך של המצוות ואת המעלה של המצוות, אז בלי כוונה פה יש לו טעות ושם יש לו טעות ואז הוא יורד ומתדרדר ומגיע לדברים שהוא חוטא בשגגה אפילו שהוא לא עשה את זה בכוונה, אבל הוא לא כ"כ מקפיד הוא מתדרדר לשגגה.

וכך מסופר על רבנו הבעל שם טוב, שבאחד הימים ראה יהודי שמחלל שבת והיה בצער גדול מאוד. שאלו אותו התלמידים למה הרב בצער, הרב לא עשה כלום הוא בסה"כ ראה יהודי שמחלל שבת. ענה להם הבעל שם טוב, לפני כמה ימים שמעתי מישהו שמדבר לשון הרע על תלמיד חכם ולא מחיתי בו, בגלל שלא מחיתי אז הקב"ה הביא לידי לראות יהודי עושה חילול שבת.

אדם שמקפיד במצוות ונזהר בהכל, אז **"שִׁמְר פְּתָאִים ה'"** (תהלים קטו, 1) הקב"ה שומר שהאדם לא יחטא גם בשגגה. כל החיים הם כמו הר של אגוזים, ברגע שמזיזים אגוז אחד כל האגוזים זזים, ברגע שהאדם לא מקפיד במצוה אחת ולא נזהר במצוה אחת אפילו

שהאדם לא חוטא, זה יביא אותו להתדרדר ולחטוא
בשגגה בדבר אחר.

אבל אדם שעושה משמרת למשמרתי והכל חתום
וסגור, אז לעולם גם חטא בשגגה לא יבוא לידו. לכן
אדם צריך להיזהר ולהקפיד הקפדה גדולה ביותר
להתרחק מכל רע ואז הקב"ה לא יביא אותו גם לחטוא
ח"ו בשגגה.

חוסר השלימות נותן לך את הכוח והתקווה לשאוף ולהתקדם

לכל בני הקהילה האהובים והחביבים, בע"ה זכות רבנו חיים בן עטר שהיה קודש קודשים, הקב"ה בע"ה ישפיע על כולנו שפע גדול, שמחה גדולה, יתמלאו כל משאלות ליבם של כולנו לטובה ולברכה וכל אחד בכל אשר יפנה ישכיל ויצליח הקב"ה "יִסַּף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פְּעֻמִּים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם" (דברים א, יא) וְטִהַר לַבָּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת. הקב"ה יחזק אותנו, ירומם אותנו, נזכה בע"ה לעבוד את הקב"ה בהכנעה, בדבקות, בשלמות ולעשות נחת רוח לאבינו שבשמיים.

בע"ה כולם כאיש אחד בלב אחד להקפיד כחצי שעה לפני שבת להכניס את השבת לפני הזמן נקפיד להוציא את השבת כמו רבנו תם השבת הקרובה, נתחזק בע"ה בספר דברים בכל הכוח בשבת, בזוהר הקדוש, להתכונן לכ"ה באלול הסיום של האלף ויותר פעמים את הזוהר הקדוש, להכין את עצמנו יום בריאת העולם, כולנו ביחד בשמחה גדולה וישועה מרובה.

אולי אנחנו רוצים יחד לחשוב דבר שכתבנו בעבר בספרים הקדושים שכתבנו, יש מעשה שיש בו מוסר גדול, היה איזה מלך שהרגיש חוסר מעשה בחיים, הכל היה לו בקלות, הכל היה לו בנוח, הכל היה לו בטוב, הוא חיפש מקצוע שהוא רוצה לעבוד ורוצה לעשות ואמר, אני רוצה את המקצוע הזה לעשות אותו הטוב ביותר.

חיפש וחיפש מה נוח לו ומה טוב לו, הוא החליט להיות עובד אדמה, זה דבר שהוא מאד אוהב. הלך ולמד את מלאכת הגננות, להיות גנן. הוא הלך למומחה הגדול ביותר בעולם בגננות שילמד אותו איך להעמיד גינה יפה, איך לעשות את עבודת הגננות בצורה הטובה ביותר.

כמה שנים ישב, עבד, מהרגע שזורעים את הפרי, מהרגע שזורעים את העץ, שלוש שנים למד את מלאכת הגננות בצורה הטובה ביותר עד שנהיה המומחה הגדול ביותר לגננות. וכך הלך לאחד הארמונות בגינה, לקח את הגינה ובנה אותה הגינה המיוחדת ביותר שאין כדוגמתה בעולם. עצים שייבאו אותם מחוץ לארץ, פירות

שייבאו אותם מסוף העולם, פרחים שאין כדוגמתם בעולם, הוא בנה גינה שאין לשער ואין לתאר את המיוחדות שהיה בה, את היופי שהיה בגינה, את הטוב שהיה בגינה.

מתי שהוא הרגיש שהוא השלים את כל מלאכת הגינה והגינה המיוחדת והיפה ביותר בעולם, הוא הלך למורה שלימד אותו בגנות להיות גן והביא אותו ואמר לו, בבקשה תראה מה עשיתי, האם יש עוד גינה כזאת מיוחדת ויפה בעולם?

אותו אדם הסתובב, הסתכל, ראה את הגינה ולא התפעל. אמר לו המלך האם זה טוב? לא טוב? מה דעתך? איך דעתך? הוא אמר לו, זה יפה, זה מיוחד, זה טוב, אבל זה לא מושלם. המלך נפגע מאד עד עמקי נשמתו, הוא מוסר את כל החיים שלו לבנות את הגינה היפה, כסף, השקעה, כל יום הזיע בשמש, עבד קשה, בנה את הגינה ופתאום אומרים לו זה לא מושלם. מה זה לא מושלם? שאל את המורה מה הפירוש לא מושלם?

אמר לו המורה שלימד את המלך את הגננות, האם אתה רוצה שאני אסביר לך מה זה מושלם? הוא אמר לו, כן. המורה של המלך הגנן הלך לצד חיפש עשבים, לכלוכים, אבנים, כל מיני עלים שנשרו מהעצים, אסף את הכל לתוך דלי אחד ופיזר את זה את בכל הגינה.

המלך הזדעזע, עבדתי כ"כ קשה לנקות, לנכש, לנקות את הגינה, מה אתה זורק ככה לכלוכים, מה אתה זורק ככה לכלוכים? מה אתה זורק עלים שנבלו מהעצים?

אמר לו המורה תדע, שמה שיהיה בו היופי הטבעי והאמיתי, חייב שיהיו בו כל מיני דברים שהם לא משולמים. דבר שהוא מושלם לגמרי, לגמרי, לגמרי, חסר בו את המיוחדות, אין עוד מה לתקן, אין עוד מה לשאוף, אין עוד מה להשלים. מתי שיש את העלים שנושרים מדי פעם, את האבן פה, אבן שם, את הדברים האלה, הם מחיים והם נותנים תקוה הלאה להמשיך, לבנות, לסדר, לתקן, להמשיך ונותן לזה צורה שאין את הצורה הזאת ברגע שהכל מושלם בלי שום עלה שנשר וכלי שום עלה שנבל.

ככה זה גם החיים, כל בן אדם צריך לשאוף לשלימות הגדולה, אבל גם אם יש עלים שנשרו וגם אם יש דברים שהוא עוד לא מאה אחוז בהם, הוא צריך לדעת, זה חלק מהעבודה של האדם, זה חלק מהמלחמה להגיע להשגות ולהבנות גדלות שפה יש עלה שנפל, ששם יש עלה שנתלש, ששם יש אבן קטנה שנשארה, יש בזה יופי מיוחד שאין בדבר שהוא כל כולו נקי בלי כלום, אין את היופי הזה שחסר בו את העלים שנשרו.

לכן כולנו צריכים לשאוף לשלימות וכמה שאנחנו מגיעים לשלימות ובכל אופן פה משהו לא נוח ופה משהו לא טוב, אסור שזה ישבור אותנו, אלא צריך שנראה את זה בתור גינה שטוב שמדי פעם יש פה עלה שנבל, פה עלה שנשר, פה אבן קטנה, פה דבר שנותן לגינה את החיות האמיתית. וכך בע"ה נגיע להשגות גדולות, לדבקות בהשם, לשלימות עם הקב"ה ונזכה לגאולה שלימה בע"ה.

**בשורות טובות,
ישועה ושמחה והצלחה.**

בחיים לא הכל קורה כמו שרוצים - תדע להתגמש כדי לא ליפול

לכל בני הקהילה האהובים והחביבים הקב"ה בע"ה יתן לכולנו ישועה והצלחה, ברכה, סיעתא דשמיא, נחת וכל הטוב.

בזכות רבנו ה"אור החיים" הקדוש יהיה בע"ה שפע גדול, "וְהִרְקוּתִי לָכֶם בְּרַכָּה עַד בְּלִי דַי" (מלאכי ג, י) עד שיבלו שפתותיכם מלומר די (שבת לב:) בע"ה.

אדם צריך לדעת יסוד גדול בחיים שלו, אין דברים שאדם רוצה שיקרו איך שהוא רוצה או מחשבות שהוא חושב שיהיו בדיוק איך שהוא חושב. החיים מלאים בהפתעות והחיים הם התמודדות אחת גדולה, ואדם שלא יודע איך לקבל את הדבר שהוא לא חושב כמו שהוא רוצה או שהדברים יהיו נוחים ומסתדרים כמו שהוא רוצה בדעת שלו, הוא חי חיים של מרור וגורם לשניים לחיות חיים של מרור.

אדם צריך לדעת איך לקבל את הדברים ואיך לחיות עם הדברים ואיך להיות שמח

במציאות של החיים. כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונים ואדם צריך לדעת איך להתמודד, פעם ימין, פעם שמאל, פעם באמצע - זה היסוד הגדול איך להתמודד עם החיים.

נסתכל על הים, הים, כל המים מכל הנחלים מגיעים אל הים. אם נסתכל על הנחלים, הנחלים פעם הולכים לצד ימין, פעם סוטים לצד שמאל, עוד פעם לצד ימין, פעם הולכים ישר. הנחלים המטרה האחרונה שלהם זה להגיע למים, לים, לא משנה איך, אם צריכים לפעמים ללכת לצד ימין כי זה השיפול של ההר ללכת לצד ימין אז הנחל זורם לצד ימין, אם השיפול פעם ללכת לצד שמאל אז המים הולכים לצד שמאל, אבל התכלית של הנחלים להגיע אל הים.

ככה החיים, אדם שיאמר אני אלך רק בצד ימין עד הסוף, הוא לא יגיע לים. המים שיאמרו אנחנו הולכים רק לצד שמאל, הם לא יגיעו לים, גם אם הם יהיו עקרוניים, רק רוצים ללכת בעיקרון בצד ימין או רק עקרוניים צד שמאל, לים הם לא יגיעו. בשביל להגיע לים כל פעם אדם צריך ללכת פעם קצת ימין, פעם קצת שמאל, להבין את הדבר

האחר, להבין את הדבר השני וככה להתמודד עד שהאדם מגיע לים.

וסיפרנו פעם משל קדמון, היה מלך גדול שהיה שולט על מדינה גדולה ומדינה חזקה והיו לו שלושה חברים שגדלו איתו מהקטנות ומתי שגדלו הלכו כל אחד למעשיו, כל אחד הלך לחיים שלו, כל אחד הלך לדברים שלו.

באחד הימים החברים של המלך מהקטנות עשו עבירה גדולה על החוק של המדינה, שפטו אותם בבית משפט וגזרו את דינם להריגה, להוציא אותם להורג. האמהות של החברים הלכו בוכות למלך ואמרו למלך, תזכור אהבת קדומים, תזכור את החברות, תזכור את הידידות שגדלתם ביחד, תרחם עליהם, תחנן אותם.

אמר המלך, אני לא יכול להתערב במה שהשופט אמר ומה שבית המשפט קבע, אני לא יכול לעשות כלום. האמא בכתה ובכתה ועוד אמא הלכה ובכתה, וקירבת משפחה וכו' וכו' עד שהמלך הלך לשופט ואמר לשופט, אל תוציא אותם להריגה אלא נעשה משהו אחר: תיקח

חוט ארוך ותמשוך אותו ותמתח אותו מהר להר השני וכל אחד שיוכל ללכת על החוט מקצה לקצה של ההר ולא ליפול הוא יחיה, מי שיפול יפול וימות.

הראשון עבר והצליח לעבור מקצה לקצה את החוט, הגיע להר השני. השני צעק לו ואמר לו, אני פוחד פחד גדול, זה הר גבוה ביותר, אם אני לא אצליח לעבור את החוט כמו שאתה עברת מקצה לקצה אני אפול ואמות, תתן לי עצה איך אתה עברת ואיך אתה הצלחת.

אמר לו החבר, מתי שהייתי הולך צעד אחד, ראיתי שאני נוטה לצד ימין ליפול, זותי לצד שמאל. עמדתי ליפול לצד שמאל, זותי לצד ימין וככה לאט לאט, בין ימין לשמאל, לאמצע, עד ששרדתי ועברתי מקצה לקצה.

כך האדם, יש פעמים שאדם צריך לזוז קצת לצד ימין, יש פעמים שאדם צריך לזוז קצת לצד שמאל. אדם שרוצה להיות עקרוני, ילך ישר, הוא ייפול ויאבד את השליטה וייפול לתהום. כמו הנחלים, הם רוצים להגיע לתכלית, לים. איך מגיעים לים? פעמים השיפוע והשיפול הולך

לצד ימין, פעמים השיפוע והשיפול הולך לצד שמאל.

כך החיים, אדם צריך ללמוד את האומנות הזאת, פעם לזוז לצד אחד ופעם לזוז לצד שני אבל בתוך העקרונות שעל העקרונות לא זזים מהם. אבל אדם בכדי לשרוד את החיים, לשרוד את היום יום, לשרוד את העבודה, לשרוד את כל הדברים - הוא צריך להיות מוכן להתגמש בכל מיני דברים שלא פשוטים ולא קלים אבל להתגמש במידה קטנה בשביל לא למעוד וליפול לתהום, ומי שלא יודע להתגמש ולהיות בחוכמה, הוא יכול ליפול לתהום.

הקב"ה בע"ה יעזור לכולנו שנזכה לברכה, לשמחה, לישועה ולהצלחה מרובה.